

VEJLESKOV

PARCE QUE JE LE VAUX BIEN

KAVALER KVALER

(1. STYKKE)

Narcissus skrifter

*I dine arme
Er jeg flygtet til
Over et bjergpas
For at dele med dig
Udsigten til hjertets dal*

*Sig mig hvad tid
Da solen stod som torne
I dit øje for mig at plukke
Tilgav du månen
Udfra kysten endnu at sukke?*

*Fremfor mig lå
I dine ironiske afslag
Din charme,
Mine forestillinger...
Knust ved dit brysts varme*

*I dine arme
Er jeg flygtet til
Over et bjergpas
For at dele med dig
Udsigten til hjertets dal*

Antikke skår fra grædemuren

*...There is a crack in everything
That 's how the light gets in...
L. Cohen*

Ni lod som om vi havde sovet,
- for at spille kostbare.
Når vi kyssede,
lod vi vær med at trække vejret,
- for at vedblive perfekte.
To statuer skåret
ud af evigheden til én.
Hun, af hvid marmor så
fra vinduet der stod på klem,
at rimfrosten snoede sig,
som pigtråd om hendes gamle have.
Med øjne mod den dagnende himmel,
lod hun fra natkjolen af rustent kobber,
den ene strop falde.
Sekreter, sæd, blod, hendes tårer..
Himlene åbnedes fra smertens viadukt,
hørtes den sårede engel kalde;
Ssh, barn... Vi er her endnu.

...I travle nætter under døende stjerner,
løb jeg de frygtløses ærinder, mod
uskyldens bevogtede lanterner
I travle nætter, samlede jeg på glasskår
fra jomfruhindens fald
og husker den dybe lugt,
sætte sig som isblomster på ituslået krystal.
Jeg for afsted med endnu et hjerte,
bankende i mit travle bryst,
I natten hobede tvivlen sig op;
vil mørket igen blive lyst
og vil de forliste skibe bjerges
til kvindens eller krigens kyst?
Ah, frydens bilyde forvandlede til sang,
i mine øren, var det englens beroligende harpe,
men måske..! Min sjæl martres ved tanken;
var det djævelens ssh, der klang...

Imellem polernes udslidte magneter

I øjenkrogen stod Kristus barnet
Uden at tage hensyn til religioner
Med et øje på Faderen, og to på
Moderen
Hverken glemte eller huskede Han

De søgte ham bag øjenlåget
Med sammenbidte læber
Men fandt et blankt lærred
Han som spøger med folk der leder

Der var Han, umulig at tro på
Blandt mennesker...
Og tiden begyndte sit tik tak,

Ah, vi ville ikke være pivede –
Gispede de, ville dø af livet,
Af Kristus tilgivet

Mine lukkede øjne så uønskede realiteter

vinden for gennem skoven med et varsel
om spærretid og mørkelæggets komme
et øjeblik forstod jeg,
vi, i stadig forrådnelse, benægter pure
så blodet fortsætter under broerne –
tidens grå regnbuer.

jeg ønskede at ryste ved synet
men følte mig indbilsk
og mine digte mistede himmelske sanser
kun jordiske rester var jeg
et senet legeme, strukket til bitter ligegyldighed

Hofnarren i det faldne kongerige

Jeg vender mit syn på vrangen
Blandt publikum sidder englene
De keder sig og ved
At dyretæmmeren ikke bliver spist,
At løven nok vil tæmmes, men aldrig forblive tam

Og se dér, under bardunerne;
Linedanseren balancerer uden sikkerhedsnet!
Men englene keder sig og ved,
At der aldrig har været et,
At han ikke falder, men forbliver tabt

Alle de pløkker der rives op,
Øst på, væk fra natten som stjal vores stemmer
En dag, sigøjnersjæl, vil kroppen indhente dig
Vi vil slå rødder bag den blødende horisont
Men forestillingen er ikke slut...

I manegen danser et ligtog frem
Klovnen ligger død i hjørnet,
Kvalt i børnenes latter
Englene morer sig endelig;
De kan ikke gennemskue klovnen!

Barnløse / Kønsmodne

I skakten runger slebne tunger,
fantasisfostre født af misforståede kald
I er venterummets horeunger,
Ånder der uddriver livet, I spørger
med snak om hjertets glemte symboler
I blege tunger der gør krav på ilt
fra verdens brændende storbylunger

Jeg hoster mine sorte tunger op
og i de første øjne jeg møder;
hendes reflekssmil gengælder mit,
vi bløder gennem samme vener og priser vor
ubetydelighed! Udenfor; er det kun solen der gløder
Etagerne forsvinder i glimt - tungerne knuses....
En behagelig dusin sjæl huses

I diaboliske excorsister!
Hvisker i mit ene øre, bedøver det andet;
Hold dig i skyggen, scenen er beskidt!
Tiden er umoden, du har endnu ikke lidt,
Mor dig, forglem dig, men husk -
i denne tids karavane,
tjener djævlén stort som kusk.

Ensomhed! Ophøjet liv, lad ske!
Du vil bære kejserens første klæder,
Råhvidt, uden mål og gennemsnit...
Sådan bliver I ved, men nok -
Sandt, er I symptomer på forargelse,
forstås, hos det stærke menneske der lammes,
men lader han jer blive sin begravelse?

Tvedelte tunger

Så grimt dette sprog er!
har vismanden en læresætning,
står den uden grammatik,
noderne er alfabetet
i hans underliggende lyrik
Han kultiverer sine motiver
og rører dig til du er nøgen...
mod hans hænder
hele verden rører han (ydmygt)
uden at efterlade stingeraftryk..
"Tvedelte tunger" kalder han os,
fra sin piedestal ved bjergets fod,
"lad dem hele..." beder han
"Hvis du ikke kan gå", siger en anden,
"dans!"
ud over enhver tvivl,
"dans" til ordet sprænger i vokaler
"dans,"
til du lærer at tale pænt!

Afveje

Med hånden i skridtet og sjælen i hånden
op ad en stige,
fejltrin til en overskyet himmel
Jeg så, fortrød, men smugkiggede
Pedro, uden ører og mund,
med et skilt;

Helvede under os
er Himlen set oppefra

Jeg vågnede og så glæderne på række, pissoiret
Opgav at slide, faldt på knæ og lod drømmen glide
ud i kummen,
hvor poesien cirkulerer...

Min frygt for livet

Måske drømte jeg en forbedret fourth of july!
Med guirlander af æggestokke i vindfri gader
og en lugt af masser foran det nye bevis=

I det fjerne, båret af vores følesløse hænder, et
bjerg af frost og is.

Lettet, uden børn, ligner dagen et
kaos af ansvarsløs sorg. Men arbejdsløse profeter
vil spå liv i vores urene linier= igen
skal vi forskrækkes med værdi
og mulig fremtid..